ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
F. G. JACOBS
της 21ης Φεβρουαρίου 1991 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στην υπό κρίση υπόθεση, η Επιτροπή ζητεί να αναγνωριστεί ότι ορισμένες ελληνικές νομοθετικές διατάξεις όσον αφορά τη φορολόγηση των οινοπνευματωδών ποτών είναι ασυμβίβαστες με το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΟΚ. Με τις εν λόγω διατάξεις, οι οποίες θεσπίστηκαν το 1986, καθιερώθηκε σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας. Οι διατάξεις αυτές, όπως έχουν τροποποιηθεί, προβλέπουν την επιβολή ΦΠΑ με συντελεστή 36 % σε ορισμένα εισαγόμενα οινοπνευματώδη ποτά τα οποία, κατά την Επιτροπή, δεν παράγονται στην Ελλάδα, όπως το ουίσκυ, το τζιν, η βότκα, το ρούμι και η τεκίλα. Άλλα οινοπνευματώδη ποτά, όπως το ούζο, το μπράντυ και διάφορα λικέρ, πολλά από τα οποία παράγονται στην Ελλάδα, πλήττονται με χαμηλότερο συντελεστή ΦΠΑ. Στα υπομνήματα αμφοτέρων των διαδίκων αναφέρεται χαμηλός συντελεστής 16 %, ενώ κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναφέρθηκε ότι ο χαμηλός συντελεστής είναι 18 %. Οποιοσδήποτε και αν είναι ο χαμηλός συντελεστής, σαφώς είναι ουσιωδώς χαμηλότερος από τον υψηλότερο συντελεστή.

Το άρθρο 95 της Συνθήκης

2. Σκοπός του άρθρου 95 είναι η « διασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων μεταξύ των κρατών μελών υπό κανονικές συνθήκες ανταγωνισμού, με την κατάργηση κάθε είδους προστασίας που μπορεί να προκύψει από την εφαρμογή εσωτερικών φόρων δυσμενών έναντι προϊόντων που κατάγονται από άλλα κράτη μέλη (...) Το άρθρο 95 πρέπει να εγγυάται την απόλυτη ουδετερότητα των εσωτερικών φόρων ενόψει του ανταγωνισμού μεταξύ των εθνικών προϊόντων και των εισαγομένων προϊόντων » (υπόθεση 168/78, Επιτροπή κατά Γαλλίας, ECR 1980, σ. 347, σκέψη 4). Το Δικαστήριο θεωρεί το άρθρο 95 ως συμπλήρωμα των διατάξεων της Συνθήκης περί καταργήσεως των δασμών και των φορολογικών επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος. Ως εκ τούτου, το άρθρο αυτό καλύπτει όχι μόνο τα εμπορεύματα που παράγονται στα κράτη μέλη, αλλά και τα εμπορεύματα που κατάγονται από τρίτες χώρες και τα οποία έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Κοινότητας (βλ. υπόθεση 193/85, Co-Frutta, Συλλογή 1987, σ. 2105). Συνεπώς, δεν έχει σημασία το ότι ορισμένα από τα επίδικα οινοπνευματώδη ποτά παράγονται εκτός Κοινότητας, δεδομένου ότι η φορολόγησή τους με συντελεστή δεν εξαρτάται από το αν έχουν τεθεί ή όχι σε ελεύθερη κυκλοφορία.

3. Ο βασικός κανόνας, ο οποίος θεσπίζεται με την πρώτη παράγραφο του άρθρου 95, προβλέπει τα εξής:

« Κανένα κράτος μέλος δεν επιβάλλει άμεσα ή έμμεσα στα προϊόντα άλλων κρατών μελών εσωτερικούς φόρους οποιασδήποτε φύσεως, ανωτέρους από εκείνους που επιβαρύνουν άμεσα ή έμμεσα τα ομοειδή εθνικά προϊόντα. »

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

Η εφαρμογή της παραγράφου αυτής προϋποθέτει σύγκριση μεταξύ των φορολογικών επιβαρύνσεων που επιβάλλονται στα εγχώρια προϊόντα και των φορολογιικών επιβαρύνσεων που επιβάλλονται στα « ομοειδή » εισαγόμενα προϊόντα. Το Δικαστήριο έχει τονίσει ότι η πρώτη παράγραφος του άρθρου 95 « πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως, κατά τρόπο ώστε να επιτρέπει τη σύλληψη όλων των φορολογικών μέτρων που προσβάλλουν την ίση μεταχείριση των εθνικών προϊόντων και των εισαγομένων προϊόντων. Επομένως, η έννοια των " ομοειδών " προϊόντων πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο αρκετά ελαστικό » (βλ. π.χ. υπόθεση 169/78, Επιτροπή κατά Ιταλίας, ECR 1980, σ. 385, σκέψη 5). Θεωρούνται ως ομοειδή προϊόντα, από την άποψη αυτή, τα προϊόντα που εμφανίζουν έναντι των καταναλωτών ανάλογες ιδιότητες ή καλύπτουν τις ίδιες ανάγκες. Καθοριστικό κριτήριο δεν είναι το κατά πόσον τα υπό κρίση προϊόντα είναι ίδια αλλά το κατά πόσον οι χρήσεις τους είναι όμοιες ή παρεμφερείς (όπ.αν.).

4. Η δεύτερη παράγραφος του άρθρου 95 προβλέπει τα εξής:

« Κανένα κράτος μέλος δεν επιβάλλει στα προϊόντα άλλων κρατών μελών εσωτερικούς φόρους, η φύση των οποίων οδηγεί έμμεσα στην προστασία άλλων προϊόντων. »

Η παράγραφος αυτή αναφέρεται στην περίπτωση δυσμενούς φορολογικής μεταχειρίσεως προϊόντων τα οποία, μολονότι δεν είναι ομοειδή με τα εγχώρια κατά την έννοια της πρώτης παραγράφου του άρθρου 95, « βρίσκονται πάντως σε σχέση ανταγωνισμού έστω και μερική, έμμεση ή δυνατή » με αυτά (υπόθεση 168/78, Επιτροπή κατά Γαλλίας, ECR 1980, σ. 347, σκέψη 6).

5. Για να στοιχειοθετηθεί παράβαση της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 95, πρέπει να αποδειχθεί ότι η επίμαχη εθνική νομοθεσία έχει ως αποτέλεσμα την έμμεση προστασία των εγχωρίων προϊόντων (βλ. π.χ. υπόθεση 170/78, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, ECR 1980, σ. 417, σκέψη 9). Ωστόσο, προς απόδειξη των ανωτέρω, δεν απαιτείται η προσκόμιση στατιστικών στοιχείων. Αρκεί η απόδειξη περί του ότι « δεδομένο σύστημα φορολογίας είναι ικανό, ενόψει των εγγενών χαρακτηριστικών του, να έχει το προστατευτικό αποτελέσμα στο οποίο αναφέρεται η Συνθήκη » (όπ.αν., σκέψη 10), π.χ. μειώνοντας τη δυνατή κατανάλωση των εισαγομένων προϊόντων (βλ. υπόθεση 216/81, COGIS, Συλλογή 1982, σ. 2701, σκέψη 11).

Τα επιχειρήματα των διαδίκων

6. Στην υπό κρίση υπόθεση, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα οινοπνευματώδη ποτά που πλήττονται με συντελεστή 36 % ανήκουν ουσιαστικά στην ίδια κατηγορία με τα ποτά που πλήττονται με τον χαμηλότερο συντελεστή. Μολονότι τα συστατικά και ο τρόπος παρασκευής τους ενδεχομένως διαφέρουν, όλα τα ποτά αυτά έχουν, κατά την Επιτροπή, παρεμφερείς χρήσεις και καλύπτουν τις ίδιες ανάγκες των καταναλωτών. Η Επιτροπή αναφέρει ότι ο οινοπνευματικός τίτλος των ποτών και των δύο κατηγοριών κυμαίνεται από 29 % έως 45 % και ότι όλα τα ποτά υπάγονται στην ίδια κλάση του κοινού δασμολογίου. Η Επιτροπή καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η επίδικη ελληνική νομοθεσία δεν συμβιβάζεται με την πρώτη παράγραφο του άρθρου 95 και ότι, ακόμα και αν δεν πρόκειται περί « ομοειδών » προϊόντων κατά το κριτήριο που θεσπίζει η διάταξη αυτή, η επίδικη νομοθεσία αντιβαίνει εν πάση περιπτώσει στη δεύτερη παράγραφο του άρθρου 95.

7. Η κατάταξη των διαφόρων προϊόντων στο κοινό δασμολόγιο εθεωρείτο κάποτε από το Δικαστήριο ως σημαντικό στοιχείο περί του αν τα προϊόντα έπρεπε να θεωρούνται ως ομοειδή ενόψει της εφαρμογής της πρώτης παραγράφου του άρθρου 95 (βλ. υπόθεση 45/75, Rewe, ECR 1976, σ. 181, σκέψη 12), χωρίς να θεωρείται ωστόσο καθοριστικό στοιχείο (βλ. υπόθεση 169/78, Επιτροπή κατά Ιταλίας, ECR 1980, σ. 385, σκέψη 31). Πάντως, στην υπόθεση COGIS (βλ. σκέψη 8 της αποφάσεως), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι δεν χρειάζεται να γίνει αναφορά στις δασμολογικές κατατάξεις προκειμένου να κριθεί κατά πόσον τα επίμαχα προϊόντα είναι ομοειδή από πλευράς εφαρμογής της πρώτης παραγράφου του άρθρου 95. Το Δικαστήριο ανέφερε ότι σημαντικότερα είναι άλλα κριτήρια διακρίσεως, όπως η προέλευση και ο τρόπος παρασκευής των ποτών, η δυνατή χρησιμοποίησή τους και οι συνήθειες των καταναλωτών στην Κοινότητα. Γι' αυτό, παραβλέπω το γεγονός ότι όλα τα υπό κρίση οινοπνευματώδη ποτά εμπίπτουν στην ίδια κλάση του κοινού δασμολογίου.

8. Η καθής, με το υπόμνημα αντικρούσεως, υποστηρίζει ότι υφίστανται αντικειμενικές διαφορές μεταξύ των οινοπνευματωδών ποτών που πλήττονται κατά την ελληνική νομοθεσία με τον χαμηλό φορολογικό συντελεστή και των ποτών που πλήττονται με τον υψηλό συντελεστή 36 %. Τα περισσότερα από τα σχετικά επιχειρήματα αφορούν το ούζο, το οποίο πλήττεται με τον χαμηλό συντελεστή, σε αντιδιαστολή προς το ουίσκυ, το οποίο πλήττεται με τον υψηλό συντελεστή. Συγκεκριμένα, υποστηρίζεται ότι το ούζο είναι κοινό ποτό καθημερινής καταναλώσεως και δεν μπορεί να συγκριθεί με προϊόντα πολυτελείας όπως το ουίσκυ. Η καθής τονίζει ότι τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να φορολογούν τα προϊόντα πολυτελείας βαρύτερα απ' ό,τι τα κοινά προϊόντα. Προσθέτει ότι το ούζο παράγεται κυρίως από μικρές επιχειρήσεις οι οποίες δεν θα άντεχαν σε μεγαλύτερη φορολογική επιβάρυνση. Η καθής αναφέρει ότι το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει στα κράτη μέλη το δικαίωμα να παρέχουν φορολογικά πλεονεκτήματα σε ορισμένα είδη επιχειρήσεων για λόγους οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής. Η καθής αποκρούει επίσης την αιτίαση της Επιτροπής ότι η επίδικη νομοθεσία εισάγει διάκριση σε βάρος των εισαγομένων οινοπνευματωδών ποτών και τονίζει ότι πολλά οινοπνευματώδη ποτά, τόσο εγχώρια όσο και εισαγόμενα, πλήττονται με τον χαμηλό συντελεστή.

9. Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η καθής υποστήριξε για πρώτη φορά ότι ορισμένα από τα οινοπνευματώδη ποτά που πλήττονται με τον συντελεστή 36 %, και συγκεκριμένα το τζιν, η βότκα και το ρούμι, δεν είναι αποκλειστικώς εισαγόμενα αλλά παράγονται και στην Ελλάδα. Η καθής προσέθεσε ότι ορισμένη ποσότητα ουίσκυ εμφιαλώνεται στην Ελλάδα, παρέθεσε δε στατιστικά στοιχεία για να αποδείξει ότι οι εισαγωγές στην Ελλάδα ορισμένων από τα οινοπνευματώδη ποτά που πλήττονται με τον υψηλό συντελεστή παρουσίαζαν αύξηση. Κατά την καθής, τα νέα αυτά στοιχεία αποδείκνυαν ότι η επίδικη νομοθεσία δεν εισάγει διακρίσεις σε βάρος των οινοπνευματωδών ποτών που παράγονται εκτός Ελλάδος και δεν προκάλεσε μείωση των εισαγωγών.

Η νομιμότητα της επίδικης νομοθεσίας

10. Το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως εξετάσει το θέμα της εφαρμογής του άρθρου 95 στη φορολογία των οινοπνευματωδών ποτών. Στην υπόθεση 319/81 (Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1983, σ. 610, σκέψη 16), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι:

« Μεταξύ όλων των αποσταγμάτων υπάρχει ένας απροσδιόριστος αριθμός ποτών που πρέπει να χαρακτηριστούν ως ομοειδή προϊόντα κατά την έννοια του άρθρου 95, πρώτη παράγραφος, και (...) ακόμη και για τις περιπτώσεις κατά τις οποίες δεν είναι δυνατό να διαπιστωθεί επαρκής βαθμός ομοιότητας μεταξύ των οικείων προϊόντων υπάρχουν πάντως μεταξύ όλων αυτών των αποσταγμάτων κοινά χαρακτηριστικά αρκετά έντονα ώστε να γίνει δεκτό ότι υπάρχει ανταγωνιστική σχέση, τουλάχιστον μερική ή ότι δύναται να υπάρχει. Η διαπίστωση αυτή αρκεί για τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι η αντίστοιχη φορολογία τους δεν πρέπει να ενεργεί προστατευτικά για την εθνική παραγωγή. Για το σκοπό αυτό σημασία έχει (...) να ληφθεί υπόψη η δυνητικότητα αγοράς των εν λόγω προϊόντων, αν δεν υφίσταντο μέτρα προστατευτικά. »

Από αυτό έπεται ότι όλα τα οινοπνευματώδη ποτά πρέπει να θεωρούνται ανταγωνιστικά μεταξύ τους τουλάχιστον όσον αφορά την εφαρμογή της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 95. Κατά συνέπεια, τα περισσότερα από τα επιχειρήματα που προβάλλει η καθής δεν είναι ικανά να δικαιολογήσουν την επίδικη νομοθεσία.

11. Όσον αφορά τα νέα στοιχεία που θέλησε να επικαλεστεί η καθής κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν νομίζω ότι πρέπει να γίνουν δεκτά. Η καθής είχε κάθε δυνατότητα να τα γνωστοποιήσει στην Επιτροπή κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία και να τα επικαλεστεί κατά την έγγραφη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου. Λόγω της παραλείψεως αυτής, η μεν Επιτροπή δεν έχει τη δυνατότητα να δώσει εμπεριστατωμένη απάντηση επ' αυτών, το δε Δικαστήριο να λάβει υπόψη του εγγράφως διατυπωμένες τις εκατέρωθεν σχετικές απόψεις.

12. Εν πάση περιπτώσει, τα νέα στοιχεία δεν ευνοούν, κατά τη γνώμη μου, την καθής. Όσον αφορά το επίπεδο των εισαγωγών, η Επιτροπή ορθώς ανέφερε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι οι εισαγωγές θα μπορούσαν να ήταν ακόμα μεγαλύτερες αν όλα τα οινοπνευματώδη ποτά πλήττονταν στην Ελλάδα με τον ίδιο συντελεστή.

13. Ο ισχυρισμός της καθής ότι ορισμένα οινοπνευματώδη ποτά που πλήττονται με συντελεστή 36 % παράγονται στην Ελλάδα δεν αρκεί, αφ' εαυτού, για να αποδειχθεί ότι η επίδικη νομοθεσία δεν εισάγει διακρίσεις σε βάρος των εισαγομένων προϊόντων, εφόσον δεν προσκομίζονται στοιχεία όσον αφορά το ποσοστό που αντιπροσωπεύουν τα ποτά αυτά επί της συνολικής παραγωγής οινοπνευματωδών ποτών στην Ελλάδα. Το Δικαστήριο, στην υπόθεση 169/78, Επιτροπή κατά Ιταλίας, ECR 1980, σ. 385, η οποία επίσης αφορούσε οινοπνευματώδη ποτά, αποφάνθηκε ότι ένα σύστημα κατά το οποίο τα τυπικά εγχώρια προϊόντα κατατάσσονταν σε φορολογικώς ευνοϊκότερη κατηγορία, ενώ οι δύο τύποι προϊόντων που σχεδόν αποκλειστικά εισάγονταν από άλλα κράτη μέλη υπάγονταν σε βαρύτερη φορολογία, ήταν ασυμβίβαστο με το άρθρο 95. Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι δεν είχε σημασία το ότι υπήρχε εγχώρια παραγωγή ποτών της δεύτερης κατηγορίας, αφού η παραγωγή αυτή αφορούσε ελάχιστες ποσότητες.

14. Ως εκ τούτου, η καθής δεν μπορεί να αποτρέψει την εφαρμογή της απαγορεύσεως του άρθρου 95 αναφέροντας απλώς ότι ένα μικρό μέρος των οινοπνευματωδών ποτών που παράγονται στην Ελλάδα πλήττεται με τον υψηλό φορολογικό συντελεστή. Μόνον αν καθεμία από τις επίμαχες φορολογικές κατηγορίες αφορούσε σημαντικό μέρος των οινοπνευματωδών

αυτών ποτών θα μπορούσε η επίδικη νομοθεσία να εξαιρεθεί της εφαρμογής του άρθρου 95 (βλ. υπόθεση 243/84, John Walker & Sons Ltd, Συλλογή 1986, σ. 875, σκέψη 23). Δεν προσκομίστηκε καμία απόδειξη περί του ότι αυτό πράγματι συμβαίνει στην υπό κρίση περίπτωση.

15. Απομένει να εξεταστεί κατά πόσον η επίδικη νομοθεσία ενδέχεται να έχει προστατευτικό αποτέλεσμα. Στο ερώτημα αυτό πρέπει κατά τη γνώμη μου να δοθεί καταφατική απάντηση, δεδομένου ότι πρέπει να γίνει δεκτό ότι είναι ανύπαρκτη, ή τουλάχιστον ασήμαντη, η ελληνική παραγωγή οινοπνευματωδών ποτών που πλήττονται με τον υψηλό φορολογικό συντελεστή 36 %. Ως εκ τούτου, η επίδικη νομοθεσία μάλλον αποθαρρύνει την κατανάλωση εισαγομένων ποτών σε σχέση προς την κατανάλωση οινοπνευματωδών ποτών της εγχώριας παραγωγής.

16. Τα ανωτέρω μάλλον αρκούν προκειμένου το Δικαστήριο να αποφανθεί επί των υπό κρίση ζητημάτων. Ωστόσο, προς ολοκλήρωση του θέματος, θα εξετάσω την ουσία των επιχειρημάτων που προέβαλε η καθής με τα γραπτά υπομνήματά της. Το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως κρίνει ότι:

« το κοινοτικό δίκαιο στο παρόν στάδιο εξελίξεώς του δεν περιορίζει την ελευθερία κάθε κράτους μέλους να θεσπίζει ένα σύστημα διαφοροποιημένης φορολογίας για ορισμένα προϊόντα, σύμφωνα με ορισμένα αντικειμενικά κριτήρια, όπως η φύση των πρώτων υλών που χρησιμοποιούνται ή οι μέθοδοι παραγωγής που εφαρμόζονται. Τέτοιου είδους διαφοροποιήσεις συμβιβάζονται με το κοινοτικό δίκαιο αν επιδιώκουν στόχους οικονομικής πολιτικής που και αυτοί συμβιβάζονται με τις απαιτήσεις της Συνθήκης και του παράγωγου δικαίου και αν ο τρόπος εφαρμογής τους είναι τέτοιος ώστε να αποφεύγεται κάθε μορφή διακρίσεως, άμεσης ή έμμεσης, σε σχέση με εισαγωγές που πραγματοποιούνται από άλλα κράτη μέλη ή προστασίας της ανταγωνιστικής εθνικής παραγωγής » (βλ. π.χ. συνεκδικασθείσες υποθέσεις 142 και 143/80, Essevi και Salengo, Συλλογή 1981, σ. 1413, σκέψη 21).

17. Η επίδικη νομοθεσία δεν ανταποκρίνεται, κατά τη γνώμη μου, στα κριτήρια αυτά. Πρόθεση της καθής δεν ήταν να διακρίνει τις δύο κατηγορίες οινοπνευματωδών ποτών βάσει των πρώτων υλών που χρησιμοποιούνται για την παρασκευή τους ή των εφαρμοζομένων μεθόδων παραγωγής. Η καθής υποστηρίζει ότι ένας από τους σκοπούς της νομοθεσίας αυτής είναι η προστασία των μικρών επιχειρήσεων. Ωστόσο, η νομοθεσία αυτή δεν είναι κατάλληλη για την επίτευξη του σκοπού αυτού, δεδομένου ότι ο συντελεστής του ΦΠΑ που εφαρμόζεται στα διάφορα οινοπνευματώδη ποτά δεν εξαρτάται από το μέγεθος της επιχειρήσεως που τα παράγει. Η καθής ισχυρίστηκε μεν ότι το ούζο παράγεται κυρίως από μικρές επιχειρήσεις, δεν προσκόμισε όμως κανένα στοιχείο προς απόδειξη του ισχυρισμού της. Με το υπόμνημα ανταπαντήσεώς της, μάλιστα, αναγνώρισε ότι ένα μέρος του παραγομένου στην Ελλάδα ούζου και μπράντυ προέρχεται από μεγάλες επιχειρήσεις. Εν πάση περιπτώσει, το προϊόν μιας μικρής επιχειρήσεως της Σκωτίας η οποία παράγει, π.χ., ουίσκυ φορολογείται παρά ταύτα στην Ελλάδα με συντελεστή 36 %.

18. Όσον αφορά ειδικότερα το ουίσκυ, το Δικαστήριο αποφάνθηκε στην υπόθεση 216/81, COGIS (Συλλογή 1982, σ. 2701), ότι « το άρθρο 95 αντιτίθεται σε σύστημα φορολογίας που πλήττει κατά τρόπο διάφορο το ουίσκυ από ό,τι τα άλλα αποστάγματα ». Ο ισχυρισμός ότι το ουίσκυ αποτελεί προϊόν πολυτελείας δεν μεταβάλλει το συμπέρασμα αυτό. Ασφαλώς, το Δικαστήριο αναγνώρισε στην υπόθεση 319/81, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1983, σ. 601, σκέψη 14), ότι τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να φορολογούν τέτοια προϊόντα βαρύτερα απ' ό,τι τα κοινά προϊόντα. Το Δικαστήριο τόνισε, ωστόσο, ότι το δικαίωμα αυτό δεν δικαιολογεί παρεκκλί-

σεις από τους κανόνες που θεσπίζει το άρθρο 95 και ειδικότερα από την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει σαφώς ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να δικαιολογήσουν δυσμενή φορολογική μεταχείριση ενός συγκεκριμένου προϊόντος προβάλλοντας απλώς ως επιχείρημα ότι το εν λόγω προϊόν θεωρείται ως προϊόν πολυτελείας σε ορισμένα μέρη της Κοινότητας. Όπως τόνισε συναφώς το Δικαστήριο στην υπόθεση 170/78, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, ECR 1980, σ. 417, σκέψη 14,

« (...) δεν είναι δυνατόν να ληφθούν υπόψη μόνο οι καταναλωτικές συνήθειες που επικρατούν σε ένα κράτος μέλος ή σε ορισμένη περιοχή. Πράγματι, οι συνήθειες αυτές, οι οποίες αλλάζουν ουσιαστικά με την πάροδο του χρόνου ή από τόπο σε τόπο, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αμετάβλητος κανόνας. Συνεπώς, η φορολογική πολιτική των κρατών μελών δεν πρέπει να αποβλέπει στην αποκρυστάλλωση δεδομένων καταναλωτικών συνηθειών με στόχο την παγίωση ενός πλεονεκτήματος το οποίο έχουν αποκτήσει οι εγχώριες βιομηχανίες τα προϊόντα των οποίων ανταποκρίνονται στις συνήθειες αυτές ».

19. Δεν μπορώ, ως εκ τούτου, να δεχθώ το επιχείρημα της καθής ότι το γεγονός ότι το ουίσκυ θεωρείται στην Ελλάδα ως είδος πολυτελείας αποτελεί αντικειμενικό λόγο για να φορολογείται βαρύτερα από ό,τι π.χ. το ούζο. Όπως αναφέρει η Επιτροπή, το μεν ουίσκυ μπορεί να μη θεωρείται ως είδος πολυτελείας στη Σκωτία, το δε μπράντυ, το οποίο πλήττεται στην Ελλάδα με τον χαμηλό φορολογικό συντελεστή, μπορεί να θεωρείται ως είδος πολυτελείας σε ορισμένα μέρη της Κοινότητας.

20. Η καθής δεν μπόρεσε να προβάλει καμία δικαιολογία για τη διάκριση των οινοπνευματωδών ποτών, πλην του ουίσκυ, που πλήττονται με τον φορολογικό συντελεστή 36 % από τα ποτά που πλήττονται με τον χαμηλό συντελεστή. Συνεπώς, κατά την άποψή μου, τα οινοπνευματώδη ποτά αμφοτέρων των κατηγοριών πρέπει να θεωρηθούν ως ομοειδή από πλευράς εφαρμογής της πρώτης παραγράφου του άρθρου 95. Εφόσον η κατηγορία των οινοπνευματωδών ποτών που φορολογείται με τον υψηλό συντελεστή περιλαμβάνει κυρίως εισαγόμενα προϊόντα, η επίδικη νομοθεσία αντίκειται στη διάταξη αυτή.

21. Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα οινοπνευματώδη ποτά αμφοτέρων των κατηγοριών βρίσκονται δυνητικώς σε σχέση μερικού ή έμμεσου ανταγωνισμού από πλευράς εφαρμογής της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 95. Ως εκ τούτου, η επίδικη νομοθεσία δεν συμβιβάζεται με τη διάταξη αυτή καθόσον, όπως προανέφερα, μπορεί κατά τη γνώμη μου να έχει προστατευτικό αποτέλεσμα.

22. Συνεπώς, είμαι της γνώμης ότι το Δικαστήριο πρέπει να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, πλήττοντας ορισμένα οινοπνευματώδη ποτά που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη με υψηλότερο συντελεστή ΦΠΑ από αυτόν που ισχύει κανονικά για τα οινοπνευματώδη ποτά που παράγονται στην Ελλάδα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΟΚ. Η Ελληνική Δημοκρατία πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.